

Křesťanství a východní filozofie

Pod pojem východní filozofie spadá mnoho myšlenkových směrů, které většinou spojuje jeden myšlenkový rys. Je jím určité rovnítko mezi stvořením a bohem nebo božským principem. Jinými slovy, v každém z nás nebo dokonce v každé věci je část boha a vše spěje k jednomu velkému sjednocení - splynutí všeho a všech v jeden božský princip. Křesťanství se v tomto bodě liší, protože mluví o zásadním a věčném rozdílu mezi Bohem a člověkem.

Bible nás učí, že člověk je Bohem stvořený, a to tak **"aby byl Božím obrazem"** (1.Mojžíšova 1:27) . Člověk tak zůstává navždy člověkem - i ve věčném životě u Boha. Člověk je stvořen, aby se radoval ze vztahu s Bohem a s druhými lidmi. Když malíř namaluje obraz, jsou v jeho obraze jeho myšlenky, ale malíř sám se nestává obrazem, ani se obraz nestává malířem. Stejně je to i s Bohem a námi.

Názor, že v křesťanství, hinduizmu či buddhizmu jde o to samé, není pravdivý. Některé morální zásady jsou sice s křesťanstvím společné, na těch však nestojí celá podstata křesťanství. Křesťanství spočívá ve vztahu člověka s Bohem, který jej ospravedlňuje a vede životem. Nadějí křesťanů není ztráta vlastního "já", splynutí s božským principem a všemi bytostmi. Očekáváme věčný život ve společenství s Bohem a ostatními věřícími.

"Hle, příbytek Boží uprostřed lidí. Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." (Zjevení 21)

Křesťané věří ve všemocného Boha, který není ničím omezen. Člověk naproti tomu vždy ohraničený zůstane. Přesto nám omezení není na újmu, vždyť Bůh nás neustále zahrnuje svou nekonečnou láskou.

Jsme přesvědčeni že východní filozofie staví před mnohé neřešitelné problémy:

- Pokud vše spadá pod jeden velký princip, je těžko pochopitelné, proč je v našem světě zlo. Došlo k nějakému omylu? Je Bůh nedokonalý? Některí východní myslitelé skutečně zlo popírají a říkají, že musíme vše přijmout tak, jaké to je. V křesťanství existuje na otázku zla jednoznačná odpověď. Bůh stvořil člověka a dal mu svobodnou vůli. Dal mu ji proto, aby se člověk svobodně rozhodl Boží lásku opětovat a dávat ji ostatním lidem. Jen svobodná bytost dokáže milovat. Bůh tedy zlo nechtěl. Poté, co (již první) člověk svobodnou volbou sáhl po zlu, Bůh lidi všemi možnými způsoby od zla odvrací. Většina lidí mu však nechce naslouchat. To je důvod, proč je ve světě tolik utrpení a zla. Tato odpověď neřeší všechny problémy, ale je to odpověď zásadní.
- **Neosobní Bůh nemůže stvořit člověka.** Člověk je osobní. Pod pojmem osobní Bůh ale nerozumíme osobu fyzickou s hmotným tělem, ale duchovní bytost s osobními vlastnostmi jako svobodná vůle, schopnost vztahu, lásky, uvědomovat si sám sebe a jiné. Osoby navzájem nesplývají. Mohou být ve vzájemném vztahu, mohou se milovat, poznávat, radovat se jedna ze druhé... Každá však zůstává sama sebou. Bůh by nám nemohl dát tyto vlastnosti, kdyby je sám neměl.
- **Neosobní Bůh nemůže tvořit vůbec.** Když se důsledně ptáme po příčině našeho světa, ptáme se nejen po tom, kdo uvedl vše do pohybu, ale také po tom, kdo všemu dal podobu. Tento je tvořivý. On rozhodl jací jsme my,

květiny, planety a vše kolem nás. Jestliže On o těchto věcech rozhodoval, pak ho nemůžeme chápat jen jako neosobní princip. Tvořivost je osobní vlastnost.

- A jestliže je Bůh osobní, pak musíme v první řadě dát do pořádku náš vztah s ním. To nám nabízí Kristus. Sami to nezvládneme. Sami se k Bohu nedostaneme.